

Rie's Dagbog

Chile (Påskeøen), Argentina &
Uruguay 2018

Ries Dagbog

Påskeøen, Chile, Argentina & Uruguay (januar-februar 2018)

Fra København via Påskeøen
til Puerto Mott

Onsdag den 10. januar

Skulle først af sted fra Københavns Lufthavn ved fem-tiden, så vi havde fin tid til at tømme køleskabet og lukke lejligheden og komme til lufthavnen. Turen til Santiago de Chile gik helt uden problemer. Via Amsterdam (med KLM), hvor vi skiftede fly og havde et sk. teknisk stop i Buenos Aires, hvor Sten lige nåede at sende en tekst-besked til Ricardo og Virginia, som er i Argentina netop nu. Regner med at vi skal møde dem, når vi i slutningen af måneden kommer dertil.

Torsdag den 11. januar

Fik sovet lidt i flyveren i nat, og landede efter planen ved 11-tiden. Der stod en mand med et skilt med Stens efternavn på, og vi hilste på chaufføren Ricardo, der kun talte spansk, og så begyndte Sten at snakke spansk med ham! Det fortsatte han i øvrigt med lige indtil vi var fremme ved Hotel Fundador, hvor vi skal bo de næste to nætter. Utroligt at Sten kan finde spansk frem så hurtigt og så så meget (Stens kommentar: '...men jeg ved, at jeg ikke forstod alt hvad Ricardo sagde og gad vide om han forstod alt jeg sagde?'). Vores værelse var ikke klar, da vi kom, med de fik arrangeret et ret hurtigt. Det var dejligt at komme i brusebad efter over tyve timers rejse, inden vi gik ud for at se lidt på byen. Blev lidt orienterings-rundforvirrede, lige til at begynde med, men fandt ud af, hvordan de nærmeste omgivelser hang sammen. Fik os en øl og nogle empenadas på Plaza de Armas, og gik tilbage til hotellet og tog en siesta. Om aftenen havde vi ikke luft til andet end at finde det nærmeste spisested og få noget at spise. Det blev så til italiensk mad (so oder so). Sten brugte en del kontortid, for at sikre at vi fik de papirer vi skulle have. Vi fik ikke nogen da vi landede, men de blev heldigvis, da vi rykkede, bragt til hotellet i løbet af eftermiddagen. Der er stadig nogle løse ender, men dem får vi forhåbentlig tjek på i løbet af i

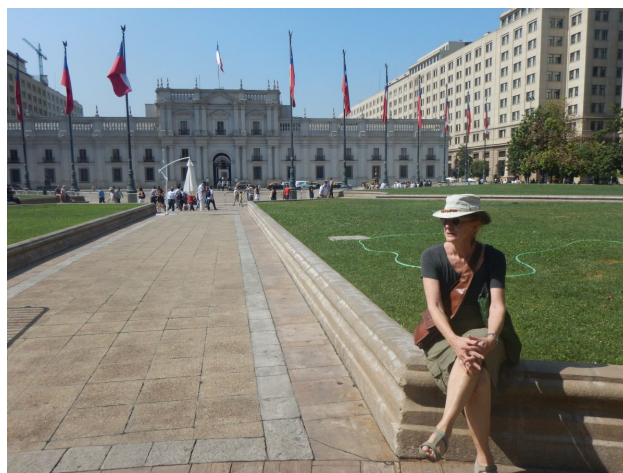
morgen. Sten er noget irriteret over at tingene ikke er i orden hjemmefra, og det er da lidt surt, at når vi nu for en gangs skyld ikke har organiseret alt selv (som f.eks. på vores Jorden rundt tur, i Cambodia og til Indonesien), men fået 'professionelle' til at gøre det (C&C travel), ja så fungerer tingene kun middelmådigt. Det må vi have en snak med C&C om når vi kommer hjem.

Fredag den 12. Januar

Sten havde på nettet fundet ud af, at der er gratis guidede gå-ture på engelsk her i byen. Det skulle vi prøve og mødte derfor op foran domkirken på Plaza de Armas klokken ti. Det var en stor succes!

Salvador Allendes, Chiles demokratisk valgte (socialistiske) præsident, der blev dræbt ved et militærkup støttet af USA (i 1973)

Præsidentpaladset, der blev bombet under general Augusto Pinochets militærkup i 1973

Guiden Franco var en god, vidende og underholdene fyr, som kunne holde gruppen på 40-50 personer i ånde. Turen tog fire timer med

indlagt øl-og empenada pause. Så de gamle centrale dele af byen med de gode spisesteder. Så også det kvarter de unge studerende spiser hvor priserne er noget lavere. Franco kunne fortælle hvorfra det chilenske køkken har fået sin inspiration (men det var nu ikke den bedste reklame). Turen gik også forbi en række museer og da turen var overstået følte vi os inspireret til at gå på museet for det pre-columbianske Chile, et flot og inspirerende sted. Så var vi også færdige! Tilbage til hotellet og hvile vores ben(e). Da de var kommet sig og vi var blevet sultne, gik vi ud for at spise i et af de kvarterer vi var gået forbi i dag. Der fandt vi en peruviansk restaurant, hvor vi fik en meget lækker chiviche (lime og chili-marineret fisk med masser af silandro, dvs. frisk koriander) med rejer og fisk samt en lækker gryderet med oceaner af kød.

Lørdag den 13. januar

Det er i dag vi skal til Påskeøen! Var oppe lidt i seks, pakkede og gik ned i cafeen for at få en kop kaffe; da vi havde siddet der lidt, kom chaufføren Ricardo. Var af sted en halv time før planlagt, men vi har det helt fint med at være i god tid. Selv om det var meget tidligt og Sten var meget træt, fik han (igen) en rigtig god sludder med Ricardo!

Det er først og fremmest for at se de enorme 'Moai' stenfigurer man besøger Påskeøen

Var blevet opgraderet til Business class (don't know why), men det forhindrede ikke, at vi ikke kunne finde gaten. For det første var vores fly slet ikke annonceret på de elektroniske tavler og når vi spurgte blev vi sendt i forskellige

retninger, så vi var glade for, at vi var i god tid. Det lykkedes dog, efter vi havde fået tre forskellige gates anvist, og vi kom fint ombord. Indtil vi sad i vores business class sæder, vidste vi faktisk ikke, hvad det ville indebære at blive opgraderet. Men placeret i det meget brede sæde var det helt klart: benplads og liggeplads. Det var ret ok, da flyveren var forsinket, - og blev yderligere forsinket, så vi måtte tilbage til startpositionen, efter at have været helt ud på runwayen, fordi en af motorene skulle tjekkes igennem..... Her sidder jeg så nu og venter på at vi kan få lov til at flyve til Påskeøen. Her er lidt køligt, så vi har fået ud leveret dyner (rigtige dyner ikke bare små tæpper), Sten har lagt sædet ned og ser en film .....

Kom af sted med to timers forsinkelse, men landede med kun en times forsinkelse i Hanga Roa. Blev samlet op i lufthavnen af to personer fra den lokale rejsearrangør, og blev i shuttle kørt til vores hotel 'Oceania', OK sted, men det havde ikke gjort noget, hvis det havde ligget lidt tættere på byen. Havde på vores fine pladser sovet godt ombord og fået fin mad, men nu var klokken blevet fem om eftermiddagen, vi gik en tur ind til 'byen' (ca. 20 min). Havde fået udleveret to forskellige kort over byen (et fra den lokale rejsearrangør og et på hotellet) og måtte atter en gang konstatere at kort, der er lavet som lokale personers 'mental maps' eller endnu værre af en lokal designer, uden den mindste ide om kartografi, ikke altid et lige lette at bruge. Bl.a med hjælp fra opsatte skilte der angav flugtruter, hvis øen skulle blive ramt af en tsunami, lykkedes det da at finde rundt og få et første indtryk af 'byen'.

Den bedste skiltning for at finde vores hotel var disse skilte, der ledte op mod vores relativt højtliggende hotel

Fandt et sted hvor vi fik en empenada og derefter tilbage til vores hotel.

Endnu en dag med jetlag (der er to timers tidsforskel herud til, som altså skal lægges til de fem timer fra København til Santiago) så vi sov godt også selv om hotellets nabo umiddelbart uden for vores 'bagdør' holdt en noget støjende havefest. Hotellet består af lave bygninger med en swimming-pool i midten, hvor alle værelser har direkte adgang til den lokale 'regnskov' med en overflod af farverige blomster og palmer.

Søndag den 14. januar

Det var lidt overskyet i dag, hvor vi skulle på en heldagstur på Rapa Nui's syd og nordkyst. Blev som programsat hentet på hotellet kvart over ni, af dagens guide Terangi, som skulle klare dagen for en gruppe på 10-12 stykker på hhv. engelsk og spansk. Vi samlede nogle op på en Eco-Lodge; Sten (der som sædvanlig er ret kynisk) mente med udgangspunkt i betegnelsen, at der nok var tale om et primitivt sted, hvor man kunne tage dobbelt betaling?

Så skulle vi så i gang med at udforske denne mærkværdige ø hvor vores umiddelbare viden stammer fra Thor Heyerdahls fantastiske ekspeditionsbeskrivelse (Aku-Aku) fra 1956. Dagens første stop var på sydkysten ved Vaihu, hvor en gruppe Moai'er lå (moai'er er de kæmpestatuer, der er så karakteristiske for Påskeøen), var væltet ned af den platform (Ahu) de oprindeligt har stået på. De røde toppe lå spredt på jorden foran dem. Moai'erne er blev væltet i en periode hvor stammerne på øen var i indbyrdes krig. Her er også et arkæologisk center, hvor man forsøger at rekonstruere en landsby, som den har ligget foran Moai'erne der vendte ryggen mod havet og 'ansigtet' mod bebyggelsen så man hele tiden blev konfronteret med sin historie.

Videre til Akahanga, hvor der også var reminiscenser fra 'borgerkrigen' som angiveligt fandt sted i perioden umiddelbart før og under de første besøg af europæere (Jacob Roggeveen fra Holland [1722] og senere James Cook [1774] fra England): Væltede Moai'er. Moai'ne repræsenterede forfædrene og var formodentlig opstillet af de rige stammer/familier. Under en periode med krig (forskellige stammer eller måske et oprør nede fra?). Det giver i hvert fald mening at forestille sig, at man ved at vælte dem

kunne berøve 'konkurrenten' sin magt. Her på stedet var en enkelt Moai blevet genrejst. Ved Hanga Tetenga var flere statuer blevet rejst, men ved Tongariki er hel på række på 13 Moai'er blevet rejst og platformen (ahu'en), de står på er blevet, rekonstrueret. Et imponerende syn. Genrejsningen af denne Ahu med 13 Moai er oprindeligt sponsoreret af et japansk entreprenørfirma (som så til gengæld fik lidt reklame for deres maskiner).

Moai, der alle er væltet ned fra deres Ahu som f.eks Thor Heyerdahl i 1956 oplevede dem .....

.... og de genrejste kæmpestatuer på deres platform. En hyldest til forfædrene? (eller til turisterne?)

Spiste frokost i et picnic-område med udsigt til Tongariki, hvorefter turen fortsatte mod det store 'stenbrud' Rano Raraku, hvor Moai'erne er blevet hugget ud af bjerget. Her er der en relativt lang afmærket gåtur, hvor man bliver ledt rundt i området og bl.a. ser statuer i forskellige stadier. Først hugget ud af klippen direkte på pladsen, dernæst blev de kuret ned i et hul, hvor de stod lavt og stenhuggerne kunne gøre figuren færdig. Endelig blev de transporteret (ingen ved rigtigt hvordan, men der er mange teorier) til deres endelige plads. Alle Moai'erne her i bruddet er væsentlig større end dem vi har set på platformene og tydeligvis også af en mere udviklet type med anderledes ansigtstræk. Især er det lange øreflipper og lange fingernegle(?) foldet over maven. Alle figurene her, var enten ikke færdige eller gået i stykker inder transporten. Der var mange!

Beskynderlig oplevelse. Det virker som om en tradition (og udvikling) med et var stoppet... ovennævnte borgerkrig/oprør?

Videre rundt om den gamle vulkan og ind i 'krateret', hvor der nu er en fin kratersø med siv af en type der også findes på Ticicaca-søen i Sydamerika, hvilket bl.a. gav inspiration til Thor Heyerdahls teori om kontakter/indvandring østfra.

Ved Hanga Hoonu, står statuerne vendt mod havet. Da det står et stykke inde i landet er det sandsynligt at de vender mod den landsby der har ligget mellem dem og havet. Vi fortsatte mod Anakena, hvor statuen som Thor Heyerdahl med lokal hjælp rejste i 1953; den første statue der efter 'borgerkrigsperioden kom op at stå igen. Desuden står der i dag yderligere tre statuer som de lokale har rejst siden da. Var tilbage op hotellet ved firetiden, hvor vi kastede os i poolen, for at blive kølet af.

Hovedstaden Hanga Roa har ingen havn så alt (incl affald fra øen må lastes og losses i små både. Bemærk surferne midt i billedet

Mandag de 15. januar

Blev hentet ved vores hotel af Terangi, som også skulle være vores guide i dag. Der var også tyske turister med i dag, så der var også en tysktalende guide med i dag, og Sten skiftede selvfølgelig fra den ene til den anden gruppe for at få mest muligt ud af det.

Om formiddagen fik vi udvidet vores viden om Moai'er og Aku'er. Lige uden for byen ved Tahai, står tre statuer, og der er også en del rester efter den oprindelige bebyggelse. På turen som foregik nordfor byen så vi flere Ahu'er og det er bestemt imponerende at se så mange. Kom også forbi stenbruddet Puna Pau, hvor de røde toppe til statuerne blev brudt. Om de skal symbolisere hatte, hår - måske rødt hår? Faktisk

omtaler Thor Heyerdahl rødhårede lokale - vides ikke. Efter formiddagsturen spiste vi frokost i Hanga Roa, delte en portion civiche (det er altså lækker mad) og en sandwich, som her i landet mest ligner en burger (mindre interessant). Således bospiste, fortsatte vi om eftermiddagen til den del af øen der ligger syd for byen, hvor vi så også så stedet Orongo, hvor fuglemands-ritualet i sin tid fandt sted. Det er en 'alternativ religion' / ritual (til forfædre-tilbedelsen) opstået i tiden omkring de første europæeres ankomst. En udvalgt fra alle klanerne skulle svømme ud til øen Motu Nui og vente på havfuglene på deres træk kom her for at yngle. Den første mand der kom tilbage fra øen med et helt æg, var vinder og skulle lede øen det kommende år. En form for 'demokratisk valg og alternativ til tidligere tiders 'klassesamfund'?

Tirsdag den 16. januar

Der var ikke nogen programpunkter for dagen i dag, så vi startede dagen med at gå ud til museet ved Tahai. Det var en fin opsummering af alle de oplysninger vi har fået i løbet af de sidste par dage. Spiste frokost i byen inden vi gik tilbage til vores hotel for siesta og kontorarbejde. Det er godt nok ikke meget man kan få fra hånden når internetforbindelsen er næsten non-existent, men hva'? Det går jo nok. Efter nu at have været på øen i adskillige dage og ved siden af vores arrangerede ture at have udforsket på egen hånd er det vist på tide at reflektere lidt over nogle af de mere dagligdags observationer:

Hundene: her er gadehunde som vi oplevede det i Grækenland. Venlige og nysgerrige og er altid på udkig efter mad. De ser ikke ud til at lide nogen nød, de er velfodrede og de fleste ser ud til at have et fast tilholdssted, men klar til at være "din hund" for en gåtur. Hertil kommer også at vejene og haverne myldrer med husdyr som høns (med små gule kyllinger) og snøftende grisse-basser; hertil kommer at der overalt render løse heste rundt i vejkanten. Hvordan der holdes styr på bestanden, deres afkom og ejerskabet står hen i det uvisse. Det er dog klart at øens vigtigste (og eneste egentlige) eksistensgrundlag er turismen. I højsæsonen lander der to fly dagligt med mellem 300 og 350 passagerer. Lufthavnens landingsbane skærer nærmest øens vestlige del

over i to, fordi den i forbindelse med de amerikanske rumprogrammer blev udbygget (1987), så den kunne fungere som nød-landingsplads for NASA's rum-shuttle.

Den lokale befolkning er en blanding af polynesiere og chilenerne indvandret fra fastlandet og beskæftiget i turistindustrien. Der er ikke mange synlige konflikter i samfundet og levestandarden synes rimeligt høj. Langs kysten ved Hanga Roa surfes der på livet løs af de lokale, og vi havde en fin oplevelse, hvor mere end (to)hundrede lokale øvede sig (motionerede?) på noget traditionel polynesiske dans. Det virkede ægte og var ganske betagende.

En fin oplevelse: Lokalbefolkningen i et ikke turistorienteret øveprogram til en kommende fest, og tydeligt polynesiske inspireret

Turist-souvenirs finder man overalt, og de utallige små Moai-statuer med en lille rød hårtop lavet af lokal tuf er da i det mindste lokale. Ligeledes findes en del træskærerarbejder der er ganske fine og lokale, men ellers er det det sædvanlige junk og diverse T-shirts og skjorter "made in China" (eller India); men som Sten hele tiden siger 'vi er jo heller ikke på indkøbsrejse'.

Madmæssigt ikke den store oplevelse, og det er faktisk ret dyrt. Der er en del små steder med de sædvanlige overbelagte 'bøf' sandwiches, hvor

man endvidere kan få chivice og den lokale variant af Empenadas. Her i chilensk udgave (de er meget store) og gerne med tun, der fanges lokalt. Dertil kommer nogle mere up-market restauranter.

Vi prøvede dels en der (angiveligt) var fransk inspireret (men i det mindste betjeningen, var snarere inspireret af Fawlty Towers), dels en stærkt opreklameret lokal restaurant, hvor de serverede BBQ ribs som var ... nå ja 'rå'. Selv servitricen erkendte, at det serverede var 'uacceptabelt' og det endte da også med at vi intet skulle betale (ej heller for den udmærkede forret og den fine chilenske spumante). Men som tidligere skrevet: man tager ikke til Páskeøen pga. maden.

Onsdag den 17. januar

Flyet til Santiago gik sidst på formiddagen, så vi var oppe og klar da vi blev hentet ved ti-tiden. Lufthavnen var til at finde rundt i og vi måtte denne gang klare os med at rejse på monkey class, men det gik fint og vi havde da stadig mulighed for at se en film.

Det var aften da vi landede. Skulle så stille uret to timer frem. Ricardo var i lufthavnen, og selv om der var en del trafik kom vi frem til hotellet i god ro og orden. Papa (paven) er i byen! Og ham passer man jo godt på, så i perioder i dag har forskellige bydele været lukket for trafik. Han skal flyve videre til det nordlige Chile i morgen tidlig! Næsten samtidig med os. Efter rådslagning med Ricardo besluttede vi at tage ekstra tidligt fra hotellet i morgen... suk... klokken klokken fem i morgen, altså op klokken halv fem, lidt sejt med de to timers tidsforskel fra Páskeøen. Da vi på vejen ind til hotellet kørte forbi en restaurant: 'El Rincón de los Canallas' ('Kanaljernes Hjørne' et navn, der angiveligt refererer til at stedet var samlingspunkt for modstandere af det chilenske

'Anakena Beach' en af de få rigtige strande på Páskeøen og stedet hvor Thor Heyerdahl i sin tid havde sin 'base camp'. Det var også her de lokale genrejste den første Moai (efter inspiration af Thor Heyerdahl),

militærdiktatur), anbefalede Ricardo den stærkt. Den havde den store fordel, at den ligger tæt på vores hotel, og da vi havde sat vores grej af på hotellet (det samme som sidst) gik vi derhen. Det var et dejligt sted, med en speciel atmosfære. Noter fra gæsterne på væggen, i flere lag, billeder af Allende og Neruda på væggen og fjernsyn med Papas besøg svævende over det hele. Vi fik god solid chilensk mad med svinekød i rå mængder og fin betjening af Pedro. Vaklede tilbage til hotellet og faldt faktisk ret hurtigt i søvn.

Torsdag den 18. januar

Det lykkedes os at komme meget tidligt op og mødte Ricardo i foyer'en kvart over fem og turen til lufthavnen var uden problemer, tror ikke at paven skulle så tidligt op.

En af det helt store begivenheder, mens vi var i Santiago på vejen tilbage fra Påskeøen, var pavens besøg (og selv om han er argentiner er det ikke en af Stens mange fætre)

Flyvetur til Puerto Mott der tog knapt to timer og vi blev (som sædvanligt) hentet i lufthavnen og kørt til hotellet Don Louis som ligger lige ved Plaza de Armas (sådan en har alle byer i denne verdensdel). Igen udnyttede Sten sine spansk-kundskaber og fik på den måde frittet taxachaufføren for oplysninger om spisesteder og informationer og om hvordan vi bedst kunne bruge vores halve dag i Puerto Mott. Da vi havde indkvarteret os gik vi en tur ud til Angelmo, hvor der er et fiskemarked og marked for lokalt kunsthåndværk.

Sten var meget interesseret i bælteerne, men hver gang gang fandt et pænt, var det lavet i Argentina. Det var svært at finde et der var i farver, der passede ham og havde den rigtige

længde (nej de fleste var for lange, hvilket vist afspejler lokalbefolkningens udprægede tendens til (meget) store måltider og gerne med rigeligt af sukkerholdige drikke). Vi fandt et hattebånd til Stens Tilley hat, så næste gang den er blevet vasket, skifter vi det gamle fra Namibia ud med det nye her. Chaufføren havde endvidere anbefalet os at vi på markedet spise på Mirador de Irma (kæmpe portioner, dog her af fisk). Det var en meget fin oplevelse, udsigt til stranden, hvor søløverne boltrede sig i vandet og 'stranden' lige nedenfor. På markedet var der mange ting og sager, og alt det uldgarn der var til salg, var et virkeligt eldorado! Til middag havde vi egentlig ikke brug for særlig meget, og havde en ide om at sushi måtte være sagen her i landet. Fandt en der lå tæt på hotellet. Fik en menu, og det var fint, men lidt for meget ris og mayonnaise og lidt for lidt fisk.

Fredag den 19. januar

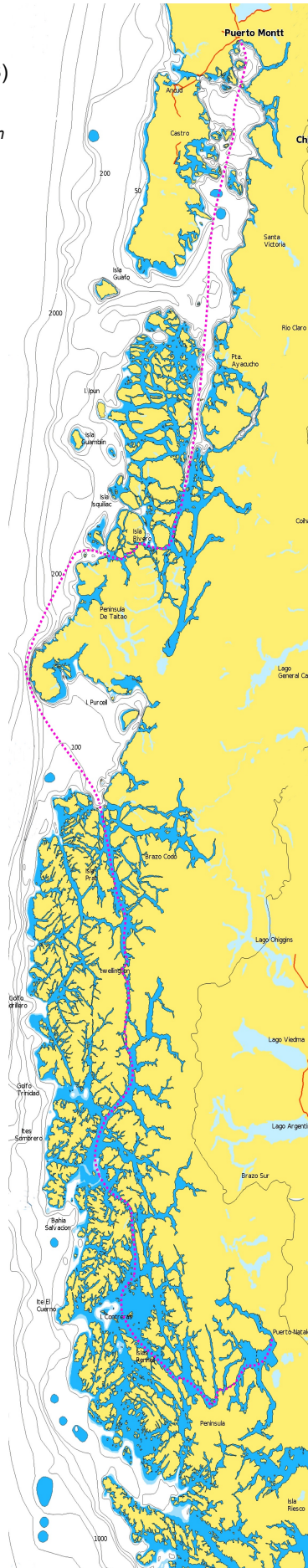
Endelig fik vi mulighed for at sove længe og vi var SÅ klar til det store eventyr som Hal Roth beskriver i sin bog 'Two Against Cape Horn', som Sten har læst flere gange og som jeg (måske?) har læst for mange år siden. Guiden ville først komme efter os mellem 11 og 11:30, så efter morgenmad satte vi os ned i vestibulen og holdt kontor og ventede på ham. Han kom dog ikke og vi blev en anelse bekymrede, hvorfor vi fik receptionen til (via C&C rejsers underleverandør i Santiago) at checke; og der var blot tale om en misforståelse af tidspunktet. Herefter blev vi så afhentet og gik ned til Navimag's kontor, hvor der skulle checkes ind (egentlig noget vi uden problemer kunne have klaret selv, hvis vi bare havde haft de nødvendige informationer... take that C&C). Lod vores bagage stå der, mens vi tog et sidste blik på byen, købte nogle empenadas og noget vand så vi havde lidt til frokost. Havde også læst, at der ikke var alkohol om bord på båden, så vi købte en flaske Pisco. Det er en chilensk brændevin, der bedst kan beskrives som en mellemting mellem en billig cognac og en dårlig grappa og som lokalt mest bruges til den lokale long-drink Pisco-sour (en blanding af Pisco og sødet citrusaft), men - som altså - i nødstilfælde - kan anvendes til medicinske formål. Var tilbage på Navimag's kontor ved totiden og blev kørt til båden, der skulle sejle os sydpå i

Chiles kyst

Puerto Mott (41°3 S) til
Puerto Natales (51°7 S)

og m/f EDEN's rute på mere
end ca 790 sm, eller >1400 km

den chilenske skærgård til Porto Natales. Det tog en halv time at køre derud, hvor båden der lå fortøjret nord for Porto Mott. Blev indkvarteret på sjette dæk i en tommands-kahyt med vindue og bad. Rigtig luksuriøst. Var meget tilfredse. Slap fortøjningerne ved fire-tiden og kom hurtigt undervejs. Så kunne vi se frem til fire dage helt uden for rækkevidde (internet, telefon & pædagogisk). Sten fulgte selvfølgelig med på sin tablet på de dertil indkøbte Navionics søkort, og da vi senere besøgte kommando-broen, kunne han konstatere at alt stemte overens med bådens navigationsudstyr! Det var i øvrigt interessant at vi på hele turen tilsyneladende havde fri adgang til broen og således kunne følge med når det passede os. Selve skibet var i øvrigt en gammel færge fra midt 80'erne, der i sin tid havde sejlet på ruten mellem Marseilles og Korsika. Ud over de omkring 100 passagerer, der var med på turen sydover var færgens væsentligste formål tydeligvis at bringe kæmpe sættevogne (med indhold), de godt 1000 km (615sm + 'det løse') sydover (fra ca 41°3 til 51°7 S) for dermed at undgå de (sandsynligvis?) ikke særligt lastbilvenlige veje.

Boarding på vores færge: 'EDEN' umiddelbart inden afgang fra Puerto Mott. Det er ikke et luksus cruise skib

Lørdag-søndag den 20. og 21. januar

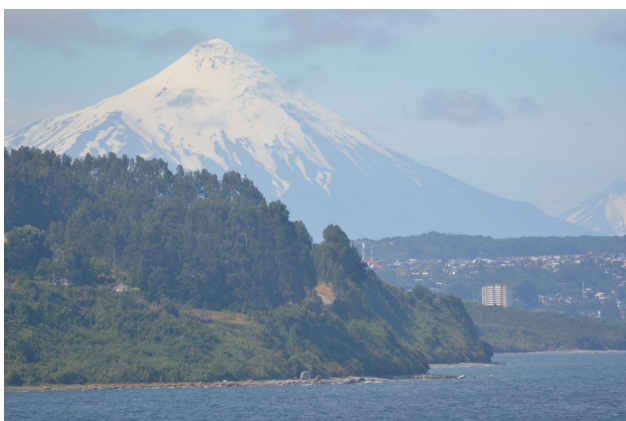
Det blev to meget afstressende dage. Mad og 'drikkevarer' var inkluderede, så det skulle vi ikke tænke på, vi fik besked på hvornår vi skulle spise og hvad vi skulle spise (ikke de store kulinariske oplevelser men fornuftig og veltillavet kantinemad og venlig selvbetjening). Så der var bare at nyde at skærgården gled stille og roligt forbi os (men det havde nu været rart

med et glas chilensk rødvin til maden). Der var tre foredrag om skærgårdens hhv. dyr, flora og den store naturpark (Torres del Paine), der ligger i bjærgene her. Må dog indrømme, at da vi havde hørt to timer om dyrene er i skærgården, så havde vi fået forelæsninger nok og så dyrkede vi det sociale liv ombord over uendelige kopper te og kaffe. Undervejs tjekkede Sten hele tiden vores position og kortet så han kunne underholde vores medrejsende med sine observationer.

Et par søløver der hyggede sig på en af vores fortøjningsbøjer

Vejret var den første dag særdeles samarbejdsvilligt og besætningen fortalte os gentagne gange hvor heldige vi var, idet man på de seneste ture havde haft konstant regn (men den gennemsnitlige årlige nedbørsmængde i området skulle angiveligt også være 7000mm dvs. mere end ti gange det vi oplever i Danmark!

En af de utallige mere eller mindre aktive vulkaner der udgør denne sydlige del af Andesbjergene

Vores medrejsende er en meget sammensat skare. Ganske mange (vel ca. halvdelen) fra denne verdensdel (Brasilien, Argentina & Chile) og resten fra hhv. Nordamerika og Europa (UK,

Frankrig, Tyskland, Holland). Vores sociale gjorde selvfølgelig at vi kom i kontakt med rigtig mange forskellige spændende mennesker. En del canadere bl.a. Trisha & Martin (sidstnævnte var vulkanolog og som kunne fortælle om områdets geologi) samt Sheila og John, begge i vores aldersgruppe, som vi havde det meget hyggeligt med. Endvidere kom vi ved et måltid til at sidde sammen med en alene-rejsende 'canadisk' dame (Sonia), der spottede vores danske og som afslørede at hun oprindeligt var fra Malmö og meget gerne ville snakke 'svansk' (skandinavisk). Sonia delte i øvrigt kahyt med en fransk dame fra Reunion (fransk besiddelse i det Indiske Ocean) så vi fik virkelig brug for sprogkundskaberne. Andendagen var vejret så mere forventeligt småregn og lavthængende skyer. Fik desværre ikke set andre havdyr end sæler og delfiner (og altså ikke de blåhvaler, der skulle have været en mulighed). Jeg lærte dog om en and der ikke kunne flyve, men bruger de meget små vinger den har (og som ikke kan gøre den luftbåren) til løbe hen over vandoverfladen og padle, På engelsk hedder den 'Steamer-duck' og på spansk 'Pato motor'. Websitet 'netfugl.dk' beskriver fuglen, og foreslår danske navne som hhv. dampskibsand eller hjuldamp-and og beskriver dens bevægelsesmønster således (sikkert politisk ukorrekt, men jeg citerer jo bare): *..., da fuglen i mangel af rationelle svingfjer skovler sig afsted [...] kommer man til at tænke på deltagere i rullestolsløb under handicapolympiaden.* Sten oplevede i øvrigt fænomenet senere på turen.... Mærkelig verden.

Puerto Eden. Der afsættes og optages passagerer ligesom store mængder af mulslinger pakket i sække (til export) kommer ombord

Endvidere lastede vi adskillige store sække med nogen af de lokalt fangede muslinger, der findes til overmål og som åbenbart skulle videre til markedet i Puerto Natales (eller Puerto Mott?).

Mandag den 22. januar

Var tilbage på fastlandet i Puerto Natales allerede her til morgen. Har i modsætning til første nat som var meget urolig da vi var ude i åbent hav haft en fin glæde af vores luksuskahyt. Ventede en rum tid på at få fortøjet og ordnet formaliteterne (?) så vi kunne komme i land, men det var ikke noget vi blev blandet ind i. Da vi stod fra borde stod der en taxi, der kørte os de bare 300m der var til vores hotel (Costaustralis). Fint hotel med udsigt over vandet. Byen var ret hyggelig og vi gik en stille og rolig tur, hvor Sten endelig fandt sit bælte (rigtig farve og lokalt fremstillet af sælgerens mand) og endvidere et super lækkert gaucho-hylster til sin Leathermann, så alt var ideel lykke.

Udsigten fra vores hotel i Puerto Natales

Tirsdag den 23. januar

En enkelt overnatning, blev det til her, og så tidligt op og med bus til El Calafate, en problemfri tur i en fin bus med toilet og gennem et dejligt landskab. Det tog to timer at komme over grænsen, med vi var jo ikke de eneste der skulle den vej og buschaufføren og hans hjælper, var over os hele tiden, så vi kom i de rigtige køer på det rigtige tidspunkt. Var fremme i El Calafate klokken halv tre og flyttede ind i vores lille lejlighed med fantastisk udsigt. Først syntes jeg, det var uden for lands lov og ret... og det er det, men det er hele El Calafate. Alt er uden for lands lov og ret, og hele byen ligner det klondike vi bor i. Men vi

bor godt. Soveværelse, samtalekøkken og kæmpe fjernsyn med 30 spanske tv-kanaler, så jo her er fint. Vi bygger rede her et par dage. Da vi var flyttet ind gik vi til byen og fik en ordentligt måltid: empenadas, chorizo, oksekød og kaffe. Der er altså forskel på det chilenske og det argentinske køkken, - og til det argentinskes fordel. Fandt en bager og købte nogle empenadas til aftensmad og fandt øl og Fernet Branca (argentinerne elsker Fernet og vi kan få det på 5cl flasker, der lige passer til en morgenbitter) hos en købmand, så vi var klar til en aften i vores nye rede, og klar til at se Perito Moreno gletsjeren i morgen,

Onsdag den 24. januar

Morgenmad i huset, hvor receptionen er (80 m væk) og ved ottetiden blev vi afhentet til vores Perito Moreno-gletscher-tur ved otte tiden. En lille minibus samlede os og mange andre op og kørte os til den store bus der var halvt fyldt, da vi kom. Så gik turen til gletscher kanten.

Rie (og Perito Moreno gletscheren)

Der er ca 90 kilometer derud og da vi kom frem, fik vi mulighed for at sejle en tur med en båd (og ca. 100 andre turister) hen til gletscherkanten. Det var en meget flot oplevelse og isen havde de utroligste blå farver, fantastisk! Perito Moreno gletscheren er i øvrigt angiveligt i balance og altså in det mindste ind til videre ikke påvirket af klimaforandringer idet nedbøren på den bræ der føder den altså kan følge med afsmeltningen.

Efter sejlturen kørte vi videre om på siden af bjerget, hvor vi fik mulighed for at gå en tur og se gletscher-fronten, en fin tur. Der var bygget en sti med "elefantriste" lidt over terrænet.

Den imponerende Perito Moreno gletcher der er i konstant bevægelse ('den knirker') og hvor der hele tiden brækker små stumper is af der flyder ud i Lago Argentino

Egentligt lidt ærgerligt at man ikke kunne gå i terrænet, men meget forståeligt, når man så den mængde turister, der var der bare i dag. Dertil kommer at der vist har været en del dødsulykker fordi folk kom for tæt på gletscherfronten, så alt i alt.....

Vi er i øvrigt angiveligt meget heldige med vejret (det skal have regnet utroligt meget denne sommer og det siger ikke så lidt i betragtning af at det gennemsnitlige årlige nedbør er mere end 1100 mm). Det (læs: vi) må slide på landskabet! Inden bussen kørte tilbage fik vi et par empenadas og en øl. Mødte to danskere Klaus og Susanne, der rejste lige som vi og som havde vi en del til fælles med. Aftalte at spise middag med dem i aften på Don Pichon, en restaurant både de og vi havde fået anbefalet. Der viste det sig at Klaus havde været lærer på Rødovre gymnasium og kendte en masse af vores tidligere studiekammerater, verden er ikke så stor. Det var en hyggelig aften, hvor vi fik kød i rå mængder og dertil en (eller to) flaske(r) god (lokal) Malbec.

Torsdag den 25. januar

Der bliver bygget rigtig meget her i El Calafate. Vores guide i går sagde, at der for tyve år siden havde været ca 3.000 indbyggere og i dag var her 12.000. Anlæggelsen af en lufthavn for seks år siden har selvfølgelig gjort tilgængeligheden til dette område større. Det er også tydeligt i gadebilledet at der trekkere i alle aldre der kommer. I dag er der dømt "kontor" "og omstrejfen" i byen. Det betød at vi fik opdateret denne dagbog, og at vi gik ned til byen for at spise frokost og senere fik aftensmad (empenadas og en flan) bragt til vores 'lejlighed' og som vi nød med fin udsigt til Lago Argentino og solnedgangen over bjergene i det fjerne. Har haft kontakt med Silvana i BA, der ikke er hjemme når vi kommer, så vi måtte finde

et hotel for de første to nætter. Det lykkedes og til en meget rimelig pris under 1700 pesos (< 600Dkr for to nætter) m. bad incl. frit internet og morgenmad. Det bliver spændende at se kvaliteten, beliggenheden er i hvert fald god.

Fredag den 26. januar

Endnu en "overliggerdag". Det meste af kontorarbejdet var overstået, så vi kunne med god samvittighed begive os ud i naturen. Gik en tur i fuglereservatet Laguna Nimez. En fin tur i et lavvandet område mellem Lago Argentina og lagunerne Nimez og Segundaria. Der var mange fuglearter, dels nogle der hører til her og dels en række der standser på deres træk her.

Flamingoer, dem har vi vist billeder af før, men de er altså bare så flotte, specielt som her 'i flugten'

Nogle fugle jeg kunne kende og genkende; en lokal gås (eng: Upland Goose [*Chloephaga picta*]), flamingoer [*Phoenicoparrus andinus*], den bebrillede tyran (min oversættelse af eng: Spectacled Tyrant [*Hymenops perspicillatus*]), en høgeart [*Circus cinereus*], Long-Tailed Meddowlark [*Sturnella loyoca*], der er let genkendelig på sin flotte orange brystkasse og så Ibis'er [*Theristicus melanopis*] med flotte gule halse og det krumme næb. Dertil store mængder af forskellige ænder om end ingen

troldænder (og det kunne der ikke ændres på selv om vi prøvede meget andet..... unskyld). Det er da meget godt gået, når man tænker på at jeg ikke er- og sikkert aldrig bliver ”ornitopat”. Frokost spiste vi i byen, og vi må have været meget længe her i denne verdensdel, for Sten efterspurte salat!?. Det fik vi så: salat med laks og derefter delte vi et stykke grillet kylling. Derefter var det tid for siesta og udnytte udsigten fra vores lille lejlighed mens vi fulgte med i semifinalen i håndbold mellem Danmark og Sverige, lige ind til små 10 minutter før tid hvor strømmen i hele området forsvandt (og dermed vores internetforbindelse). Flere timer senere var strømmen ikke tilbage og vi forstod at det var i hele byen. Besluttede os derfor til at gå til en lille vinforretning, som vi flere gange havde passeret undervejs, for at proviantere til en lang mørk aften. Fandt en flaske Pinot Noir ('FIN del mundo') fra Neoquén (ikke just billig, men der var jo en lang aften forude). Vinen var fantastisk (14.5%), og ved 21.30 tiden kom en sød dame fra hotellet forbi med et stearinlys; resultatet af håndboldkampen får vi vel senere?

Vores fint beliggende 'Hotel' med god udsigt og eget køkken

Lørdag den 27. januar

..... og det fik vi så; men måske var det meget godt at vi ikke kunne følge med direkte, det havde været for nervepirrende og ikke med den rette 'forløsning'; men da strømmen var tilbage nåede vi da via CNN på vores tv at trøste os med Caroline Wozniakis sejr i Australian Open. Internettet lod vente på sig og det var først her til morgen over morgenmaden at vi det og kunne finde ud af, hvad der i øvrigt var sket i verden.

Under morgenmaden fandt fik vi at vide at vi ville blive hentet klokken elleve og ikke som oprindeligt planlagt klokken ti minuttet i tolv, og det passede os fint. Især da vi så den enormt lange kø der var ved indcheckningen i lufthavnen. Det gik dog fint og vi var pludseligt undervejs til Buenos Aires.

Da vi fandt ud af at vi havde to dage på egenhånd i BA kontaktede vi Enrique Zothner .... dvs hans datter da hun er på FaceBook og hende havde jeg været i kontakt med tidligere via Messenger. Både hun og hendes far havde mulighed for at møde os her i weekenden, og da vi ventede på bagagen i lufthavnen, havde vi Enrique i telefonen! Vi skulle da spise sammen i aften! Enrique og hans veninde Maria Eugenia kom til vores hotel klokken otte og de foreslog at vi skulle spise på stedet lige ved siden af hotellet! Det er et meget sjovt sted: 'Los 36 Billards'.

Vores centralt beliggende, fine, billige hotel Marabella og lige ved siden af 'Los 36 Billares'

Umiddelbart lignede det en italiensk restaurant, men navnet antydede måske, at der der skete noget andet og mere. Helt inde bagest i restauranten, stod nogle billard borde, ét var mindst dobbelt så stort som noget andet billard bord, jeg nogen sinde har set og som angiveligt var brugt til et VM. Det er vist også meget gammelt. I kælderen var der helt fyldt op med borde, - mindst 30 og her spillede både god gammeldags skomager-pot (med meget små kegler), karambole og pool, og det var alt sammen meget alvorligt. Luciana kom lidt senere med sin ven Anibal (ja sådan staves det og man kan jo i og for sig lige så godt udelade det alligevel stumme 'H'); meget sød mand. Vi

fik nogle pizzaer og havde en meget hyggeligt at se dem igen.

Søndag den 28. januar

Så var der dømt turisme. Enrique og Maria Eugenia hentede os klokken elleve og vi kørte til San Telmo, hvor Luciana, Anibal bor og deres tre hunded (Bichon Frisé).

På besøg hos Luciana & Anibal (th) med Maria Eugenia & Enrique (TV), med Sten strategisk placeret i forgrunden

Her fik vi først kaffe og lidt lokale specialiteter og da vi havde hygget os lidt delte vi en flaske champagne og skålede godt nytår! Derefter kørte Enrique, Maria Eugenia og vi til La Bocca for at gå på Museo Benito Quinquale Martín (en berømt argentinsk kunstner). Fint Museum med andre lokale malere end Martín. Da vi var friske endnu gik vi videre til et museum tæt ved: Proa, et meget moderne og vel indrettet museum, der havde en spændende særudstilling med Ai WeiWei.

AiWaiWai's enorme cykelskulptur uden for 'Proa' ..... 'there are 1000 bicycles in Beijing' .....

Det var fascinerende. Hele museet var indrettet med Ai WeiWei's kunst, selv væggene og loftet var udsmykket med tapeter/vægmalierier: over-

dådigt og overvældende. Vi fik lidt frokost på museet og kørte så videre til et søndagsmarked i San Telmo. Et kæmpe marked som fyldte op i hele bydelens gader. Her fik vi kaffe og dyrkede en fælles hobby: 'people watching'. Buenos Aires er den bedste by at dyrke denne hobby i. Hvor ellers kan man se show-tango og millonga i topkvalitet og på gaden?

Det er dejligt at være tilbage i Buenos Aires, og hvor er der sket meget siden vi var her første gang.... men det er jo også snart 30 år siden. Blev kørt tilbage til vores hotel. Kom til at gå ind på 'Los 36 Billares' og tage os en øl. Lige pludselig lignede det et uoverstigeligt problem og gå op på vores værelse og holde kontor for at komme ned senere for at spise.... så vi bestilte en øl til og fik os noget mad, - og så gik vi op og holdt kontor. Jeg synes vi har været rigtig gode turister i dag.

Mandag den 29. januar

Der har været "Caivano-stævne" i det hus Ricardo og Virginia har lejet ved kysten nede ved Mar del Plata. Det var derfor Silvana ikke var hjemme i week-enden. Stod op, spiste morgenmad og tog en taxa fra hotellet til hendes hus på Avenida Patagones. Åhh! det var dejligt at se hende igen. Hun passede et af sine børnebørn: Dante. Der var meget vi skulle have fulgt op på siden sidst, og det gik over stok og sten på spansk, - mest Sten (men han snakker jo altid meget, også på dansk)! Vi fik vores første maté siden vi er kommet til Argentina, så nu føler vi, at vi er rigtig landet! Så gik Sten og Silvana ud og handlede og vi fik et overdådigt måltid med oksekød, tomatsalat og en flaske Malbec. Om eftermiddagen lavede Sten en omgang Caponata efter vores Sicilianske opskrift for lige som at medvirke til begivenhederne.

Nu skal vi så have fundet ud af, hvordan vi tilbringer de næste par dage og uger, så vi må gå i planlægnings-mode! Indtil videre ser det ud til at vi har følgende destinationer på programmet: Mar del Plata, Negochea, la Tigre og eventuelt Cordoba, for der er Maria Paz og Maria Marta. Endelig håber via at kunne finde Mañuela, som vi jo besøgte på Cuba, hvor hun studerede medicin og som er nu færdig læge. Så er der jo også lige muligheden for at komme en tur til Montevideo for at besøge Aurora som vi mødte i sommer i Otranto i Apulien. Jo, det er hårdt at

være 'couch-surfer' og vi kan desværre ikke nå det hele.

Tirsdag den 30. januar

Det er mange år siden vi sidst har været på indkøbsgaden Florida, og det var så i dag det skulle gøres. Vi tog Metroen "SUBE'n" derind. Har lånt et Sube-kort af Lucianna. De var en fin gestus, for så skulle vi bare lære at tanke det op og bruge det. På den nærmeste Sube-station var der en venlig herre der lærte os det, så vi blev hurtigt velbevandrede i systemet. Skulle dog lige lære at stationerne, hvor man kan skifte linje på, har forskellige navne alt efter hvilke linier de ligger på, - og en skiftestation ligger jo i sagens natur på mindst to linier! Lidt af en finte, men måske forståeligt når man tænker på at systemet er lavet som sk. 'cut and cover' (ikke boret som i København) og derfor følger gadenettet. Systemet er dog så overskueligt at vi hurtigt fandt en anden vej til målet. Da vi kom tilbage fandt vi ud af at det på kortet havde kostet os 7,5 pesos for en tur det vil sige ca. Dkr 2,30 for en tur i hele Stor-BA! Kunne ikke lade være være med at sammenligne det med mindsteprisen for to zoner i København på 16 kr. Den forskel kan ikke kun forklares med økonomiske forskelle, lønninger eller moms, men er vel et udtryk for at man prioriterer den kollektive trafik? Efter turen op og ned af Florida endte vi ved Cabildoen. Det er den bygning hvor, byens forsamling mødtes under kolonitiden og sæde for den spanske konges repræsentanter for Río de la Plata. I dag bruges bygningen som museum.

Casa Rosada og Plaza del Mayo (det var fra balkonen her Evita Peron holdt sine flammende taler (portrætteret af Madonna i musicalen Evita) .... set fra Cabildoen

For bevægelsen for Argentinas selvstændighed. Vi gik også op til Casa Rosada, hvor pladsen foran ligner en byggeplads.

Buenos Aires har virkelig ændret sig siden vi var her første,... men det er jo også 27 år siden vi var her første gang. En ting er at metroen har masser af linier nu, -tror kun der var to dengang. Men byen har også fået en eller anden form for ansigtsløftning, - og folk har også fået flere penge, men man fornemmer, at der stadig er store forskelle mellem rig og fattig.

Victor og hans datter Franca kiggede ind forbi. Victor er en søn af Oscar fra første ægteskab. Vi har været i kontakt med ham før, men aldrig mødt ham. Han er pressefotograf, ret dygtig, har arbejdet for Associated Press og bl.a vundet priser for årets bedste pressefoto. Meget sød mand og en dejlig datter 'Franca' på 12 år. Da de var gået så vi filmen Superclassico (der foregår i Buenos Aires). Selv om det er fjerde gang vi ser den nu, så nyder vi den stadig, måske vi lige har spadseret forbi alle stederne den foregår her i byen. Silvana nød den også, ja var faktisk ret betaget af hvor tæt på BA instruktøren (Ole Christian Madsen) var kommet.

Til middag spiste vi rester: resterne af caponataen, resterne af tomatsalaten, resterne af oksekødet samt en nylavet salat. Salaten bestod af noget der mindede om feltsalat og rå mængder af hvidløg. Dertil en helt vidunderlig lokal rødvin, et meget enkelt måltid.

Onsdag den 31. januar

Sten havde desværre mén af den rødvin vi drak i går (en top-kvalitets Malbec som vi havde købt og hvor der ikke var sparet, og det var ikke mængden for vi delte bare én flaske). For meget garvesyre i vinen (siger han) og bliver så ærgerlig over det, for han ser straks en fremtid i øjnene uden rødvin, og det syns han er meget deprimerende.

Torsdag 1. februar

Der blev sovet længe, og mens Sten lavede kaffe gik jeg efter media-lunes, og var ikke så længe væk at Sten blev nervøs. Forleden dag da jeg var nede og købe chorizos var jeg lidt for længe væk... syns han, - og det bare fordi jeg "var gået forbi" slagteren uden at se ham, så jeg fik set lidt på lokalområdet, jeg syns selv det var en hyggelig tur. Op ad formiddagen tog vi ind til

byen for at se Carlos Gardels hus. Det er en berømt argentinsk tangosanger fra mellemkrigs-årene (1890-1935), ... hm... nu har vi så set det. Vi fandt et fint sted og fik empenadas salat og vand til frokost og fortsatte ufortrødent vores udforskning af Buenos Aires kunstmuseer. I dag gjaldt det

Museo de Bellas Artes. Planen var bare lige at løbe det igennem! Men det var bare ikke lige sådan at gøre. Det er kæmpe stort og virkeligt imponerende. Der er alt: fra Rembrandt (!) og Rubens til spanske mestre som Goya og Zubaro (denne sidste er inspiration for Kvium, hvis udstilling i Arken vi så umiddelbart inden afrejsen til Sydamerika) og franske impressionister som Degas, Toulouse-Lautrec, Gauguin, Manet og Monet. Dertil en van Gogh, en Picasso og et par Modigliani, en Klee og en Kandinsky (plus det løse). Jo, vi var imponerede og så udmattede at vi blot skimmede de to særudstillinger med henholdsvis Rodin og Miro. Fik lige hvilet vores ben inden vi tog Subten til Cordoba og gik i det sidste stykke til Victors lejlighed. Subten fungerer bare så godt, men det gør Stens højre ben desværre ikke; det der med at slentre rundt i byen er ikke det bedste. Det går noget bedre når vi går til. Da vi kom frem var Alejo (en anden af Silvanas børn) allerede i gang med at stege det meste af en ko, blodpølse (noget vi stadig skal lære at sætte pris på) og nogle chorizos på terrassen.

Til Parrilla hos Victor (fra venstre mod højre): Franca, Rie, Marina Lila, Alejo & Victor

Det syntes af meget, vi skulle jo kun være Victor, Franca Marina Lila, Silvana og os. Alejo ligner sig selv er dog blevet rigtig voksen, jurist og har et firma der tager sig af arbejdsmarkeds-

sager. Meget sød fyr. Vi spiste dog indendørs da det var virkelig varmt. Det blev en meget hyggelig aften, for Marina Lila kom som sagt også og det er mange år siden vi så hende sidst. Hun er jo også blevet voksen og arbejder med kommunikation for flere firmaer, blandt andet også for Alejo.

Oscar og Silvana havde jo en båd, og alle deres børn savner at sejle, så da de hørte at vi sejler rundt i Middelhavet meldte de sig staks på banen. Jeg kan jo kun håbe at de vil gøre alvor ud af det! Når vi sidder sådan rundt om bordet, synes jeg det er mærkeligt at de små børn er blevet så store, men når jeg så giver mig til at regne på det, så hænger det jo alt sammen fint sammen! Det er jo 27 år siden vi var her i Argentina første gang. Ja, jeg ved godt at det er et alderdomstegn, at tænke sådan, men det er altså et privilegium at have fået sådan en familie forærende.

Fredag den 2. februar

Da vi var på Florida forleden dag, så Sten et macramé armbånd han godt kunne lide, men han ville ikke have det som armbånd men som et hattebånd.

Vores bolivianske 'macrame-kunstner', der lavede hattebånd på bestilling og hvor Rie endvidere købte et fint halssmykke med grønne blade

Det forstod kunstneren godt, så vi bestilte sådan et. Han fik vores koordinater (WhatsApp) og har nu givet besked om at det skulle være færdigt i dag. Det var så dagens eneste programpunkt. Dagen begyndte derfor med lidt kontor-arbejde i Silvanas patio. Ja men, hvor er det dejligt at lære en by at kende på denne måde.... stille og roligt i et tempo der passer

sådanne ældre mennesker som os med sprøde hofter svage knæ (og ischias)!

Lørdag den 3. februar

En meget oprivende morgen: vi skulle med bussen til Necochea klokken halv ni, og da vi kan lide at have god tid, stod vi op klokken seks for at fange bus nummer 9 mod busstationen Retiro. So far so good! Bussen kom i god ro og orden, men det var her det oprivende begyndte. Chaufføren behandlede bussen som en radiobil i et sommertivoli. Vi holdt fast som blev vi betalt for det og nåede busterminalen i god tid. Så begyndte vores næste trængsler, for vores bus kom ikke op på lystavlen! Og den var ikke kommet op da klokken blev halv ni og den ikke var kommet op på tavlen, var vi vel nærmest hysteriske! Vi fandt busliniens kontor ... efter at have været to forkerte steder (og frygtede egentlig bare at få at vide at bussen var kørt), men fik som den mest naturlige ting i verden at vide, at den holdt på perron 39; og det gjorde den også da vi kom derned, men om den nogensinde kom på lystavlen aner vi ikke. Men det var den rigtige bus, og den kom af sted med en halv times forsinkelse, og det tog rigtig lang tid før vi kunne lægge Buenos Aires bag os, og kom ud i ”kampen”.

På vej mellem BA og Necochea.... her er vejen kilometer efter kilometer helt uden sving, det er bare den vej og i øvrigt er pampaen helt pandekage-flad

Var fremme i Necochea med to timers forsinkelse. Dejligt at se Ruben, Angela og Elsa igen! Efter en sandwich, gik vi en tur i byen. Byen ligner sig selv, men bilparken er blevet opdateret siden vi var her sidst. Om aftenen én overdådig parilla med alt hvad dertil hører. Her var vi ud over Angela, Ruben og Elsa sammen med Veronica (Angelas ældste datter) med tre børn og sin ven samt en tante til

Elsa. Sten var især glad for at gense Joaquin, der nu er 14 år, men som påstod at han tydeligt kunne huske os fra det seneste besøg i 2011. Angela meddelte at vi skulle på standen i morgen, - og det ikke senere end klokken ni.

Endnu en del af vores store argentinske familie. Her samlet til Parilla, hvore Angela 'poserer' med med datter (Veronica), 'pap svigersøn' og børnebørn

Søndag den 4. februar

Vi var på højkant ved ottetiden, fik lidt at spise og så var vi ude af døren, iført: parasol, strandstole, badetøj og håndklæder. Var installeret på stranden klokken ni og fik os en slapper. Tidevandet var stigende, men i modsætning til de der lå bare få meter tættere på vandet end os, vi slap for at få våde fødder.

Rie i vandet ved Necocheas berømte sandstrand

Vandet var hundekoldt så vi nød bare stranden. Desværre blæste det lidt op så det blev for køligt og vi pakkede sammen ved elleve tiden og tog hjem. Det passede os fint, da det med strandligeri ikke rigtig er noget for os, men omvendt er

det jo stranden der er Necocheas store attraktion.

Sten havde tilbudt at lave en gang caponata, så vi gik ud og handlede. Fandt et supermarked og vadede derhen og fik handlet. Sten gik straks i gang med forberedelserne og derefter lå vi lidt på langs. Til middag (caponata'en) inviterede vi Ruben og Juan Ignatio.

Desværre er Angela tilsyneladende ikke helt på mærkerne. Hun spiser penicillin og Ibobrufen og skal til tandlægen i morgen tidlig.

Kirkeklokkerne havde tydeligt fortalt os at der var gudstjeneste i den danske kirke her sidst på eftermiddagen og Sten kom selvfølgelig lige til at gå over gaden og kom i kontakt med hr. og fru Madsen. De fortalte ham om en ny bog der er kommet om den Danske Kirke her i byen.

Bogen kunne vi købe hjemme hos dem. Og vi var velkommen hjemme hos dem i morgen formiddag.

Mandag den 5. februar

Efter morgenmad gik vi op til Hr. og Fru Madsen og fik os en sludder om deres familie og deres historie. Carlos og Inger snakker dansk og er meget aktive i den danske kirke. Den bog vi kunne købe var skrevet af Inger og billederne er hovedsagelig fra den danske kirkes arkiv. Carlos og Inger var tidligere landbrugere og deres søn havde overtaget gården nu, og de var så flyttet til byen, hvor deres datter også bor.

Carlos og Inger Madsen uden for deres hus på Avenida#58. Her er danske indvandrere med rødder i 1930'erne, der stadig har bevaret deres sprog og tilknytning til deres kirkesamfund.

En af de historier vi fik var at Stens mormors bror Carlos (Lillelund), var flyttet fra konen og tre små yndige piger, årsagen blev ikke helt

klarlagt. En af disse små piger skulle så angiveligt være i familie med Carlos Madsen. Det er jo en skammelig historie som man nok ikke har ville tale om og derfor at vi aldrig har kunnet få noget at vide om Carlos. Hmmm der vælter skeletter ud af skabene. Efter dette meget hyggelige besøg hos Madsens gik vi hen til Alicia. Det var dejligt at se hende igen. Hun gik straks i gang med at hælde vin.. meget rødvin på os og vi blev inviteret til frokost, hvor hun lavede milanesas. Federico kaldet ('Fede' ..., men de ved jo heller ikke hvad det betyder på dansk) Alicias søn med Ruben, kom til frokost og så gik det med snakke, snakke, familiehistorier. Alicia tilbød at køre os til Mar del Plata så vi udsætter vores afrejse en dag og den sidste nat her i byen overnatter vi hos Alicia.

Tirsdag den 6. februar

En meget varm nat, hvor vi sloges med lagnerne. Sten endvidere med nogle myg. Vi stod op ved ottetiden og havde en rigtig fin tur til stranden. Ikke så meget vind i dag, og menneskevenlige bølger og temperaturen her til formiddag i slut-tyverne (men det skulle nå op i slut-tredive om eftermiddagen).

Vandtemperaturen var passende til et par dukkerter i det indbydende vand fra Necocheas store attraktion: den brede sandstrand, der på mange måder minder om den danske vestkyst. På vejen hjem til frokost måtte vi igen sande at Necocheas byplan med sin kvadratiske opbygning ikke nødvendigvis gør det nemt at finde rundt. Alle gader (næsten) løber hhv. parallelt eller vinkelret på Quequen floden og opbygget omkring to 'Avenidas' (avenuer med trafik i begge retninger). De krydser hinanden i den meget store 'Plaza Dardo Rocha' en plads, der mest har karakter af en stor park med en statue af en revolutionshelt. Næsten alle andre gader: 'calles' er ensrettede. De calles der løber løber parallelt med floden har ulige numre, hvor de laveste er ved floden, og de der er vinkelrette på og er (næsten) parallelle med kysten, har lige numre, hvor de laveste ligger længst fra kysten.

De brede avenidas som er beskrevet ovenfor, indgår i øvrigt i nummer-systemet således at den NV-SØ gående Avenida 59 fører til Quequen flodens udløb ved havnen og den vinkelrette SV-NØ gående er Avenida 58, der i øvrigt udgår

fra busstationen ved floden. Tilbage er det så blot at vide at gadenumrende ikke er fortløbende, men at hver karré (i princippet) har 100 gadenumre (50 på hver side); dog således at ikke alle numre nødvendigvis eksisterer, det kommer lidt an på, hvordan den enkelte karré er udstykket, men man kan altså regne med at f.eks. alle numre mellem 2800 og 2899 ligger i samme karré.

Umiddelbart virker det jo enkelt. F.eks. er Angelas adresse noget så simpel som 51, 2945, dvs Calle (gade) 51, nummer 2945; Alicia bor på 51, 2037 og altså på samme gade, men ni karré'er tættere på Quequen floden. Men virkeligheden er en anden: Solen står højt på himlen, så der er ikke nogen fornemmelse af verdenshjørner, gaderne er faktisk ikke parallelle med hverken kyst og flod (der i øvrigt snor sig), der er ikke mange markante bygninger (og derfor ikke mange pejlemærker) og for at fuldende forvirringen for en geograf, har bykortet ikke N- men NV op.

Blev det forstået?

Onsdag den 7. februar

Sov ikke så godt i nat, dels har vi begge ondt i halsen, men det var SÅ varmt, selv de lokale synes det var varmt. Så det blev endnu en nat med en slåskamp mod lagenerne.

Hos Alicia (også på Calle#51): Alicia, Federico & Rie

Tog os god tid til at pakke for Angela havde nogle ærinder og kom tilbage ved tolvtiden. Hun skulle have et hold meditationselever i aften og skal køre billeder til en udstilling ved Tandil i morgen, så hun har lidt at se til i eftermiddag.

Hun kørte os ned ad vejen til Alicia, det lyder ikke ret langt, men det er det,... og i middagsheden var vi meget glade for at blive kørt. Hos Alicia fik dejlig frokost med kød i rå mængder, og derefter havde Alicia bestemt, at vi skulle en tur i 'campen'. Dette mærkværdige ord i det dansk-argentinske sprog, som dækker det næsten endeløse landbrugsområde med bedrifter på op til mere end 1000 ha, og som tydeligvis bruges fordi det i Danmark er noget andet at komme "på landet". Først besøgte en af Alicias nevøer på familiegården, og derefter hendes søster Renee på 82, en kvik dame. Hele tiden fortalte Alicia om sin barndom i 'campen'. Hendes far kom til Argentina i 1928 og i 1930 hentede han konen i Danmark (familiesammenføring?). Alle snakkede dansk derhjemme og hendes mor lærte aldrig at tale ordentlig spansk. Eventuelle lokalt ansatte lærte efterhånden også at tale dansk for det var nu en gang kommunikationssproget på bedriften. Da Alicia var bare 8 år blev hun sendt i 'pension' i Necochea for at gå i skole der og lære spansk. Hun fortalte, at hun havde følt sig totalt svigtet og nærmest smidt ud hjemmefra. Senere blev hun sendt på en lokal 'dansk' højskole (det der med indvandrere der holder sig til friskoler inden for deres egen kulturkreds har vi da vist hørt om før?); men i modsætning til mange af hendes jævnaldrende dansk-argentinere blev hun trods alt ikke sendt på 'genopdragelse' i Danmark.

Hjemme igen fik vi en super middag med friskfanget lokal laks og ind til flere flasker lokal rosé som jeg havde indkøbt på vejen hjem (en lavet på Malbec og en lavet på Temperanillo, den sidste endda rigtig god).

Torsdag den 8. februar

Sov bedre i nat det var ikke helt så varmt, men Stens hals har det stadig dårligt, så han besluttede sig til en e-mailkonsultation hos Grandoktor Peter. Heldigvis har vi to slags penicillin med, så han skulle have råd til hvilke et af præparaterne han eventuelt skulle begive sig i kast med. Som sædvanligt kom de hurtigt svar og Sten var ikke helt glad for hvad han mente at læse mellem linierne. Nu starter han så på et tre-dages forløb med Azithromysin og håber på det bedste. Et par Panodil giver heldigvis lindring; men som Sten siger så kan

han jo ikke følge med i om der rent faktisk sker forbedringer.

Nussede rundt om formiddagen og havde besøg af yderligere en nevø af Alicias, en lastbilchauffør og hans veninde fra den Dominikanske republik.

Sten & Christian med de to (af de tre) hunde. Bemærk også den enorme græsplæne og swimming-poolen i baggrunden. Og uden for synsfeltet oppe til venstre ligger så marmeladeproduktionen 'Dulce de Campo' (=sylvetøj fra landet)

Som aftalt kørte Alicia os til Christian i Mar del Plata, en tur på et par timer. Her blev vi modtaget af et dejligt frokostbord, med masser af salater, brød og nogle pølser (de sidstnævnte ikke specielt interessante). Så en på langs hvorefter vi kørte en tur med Christian til 'Sierra de Los Padres' og den ene af deres - nu to - forretninger med 'Dulce de Campo' (hjemmelavet marmelade og chutney) samt andre delikatesser.

Et udvalg af produkterne fra Dulce de Campo' produktion som et ses i den ene af de to forretninger som familien Vouilloz driver i Sierra de los Padre

Der skulle afleveres varer til forretningen, der passes af forskellige familiemedlemmer på skift. Her til eftermiddag er vejret skiftet, temperaturen er faldet og vi har fået betydelige mængder regn og tordenvejr der kumme ses overalt omkring os.

Dejlig aftensmad og første i seng efter midnat, og for første gang en lang nats uforstyrret søvn: vi sov rigtig godt i nat.

Fredag den 9. februar

Den umiddelbare melding her til morgen var, at Sten's hals måske har bedre. Nussede rundt og nyder familiens store have, som nærmest har karakter af en park med svømmepøl. En tur til Sierra de los Padre, hvor skulle hente Adriana der havde 'morgenvagt' i butikken familiens butik og hvor vi i en anden forretning købte (endnu) et argentinsk bælte til Sten. Dejlig frokost, friske grøntsager, hvorefter Sten gik på puden. Antibiotikaen har tilsyneladende ikke haft effekt (endnu?), men vi må jo bare se tiden an og håbe, flad var han! Jeg er ved at lære hundene at kende og kan skelne dem fra hinanden, men kan ikke huske deres navne. Der er fire af dem og der er mest vagthunde. De kommer ikke i huset, men nyder det friske udendørsliv i 'parken'.

Håbet er lysegrønt (med hensyn til Stens helbred), for det var også i dag, vi begyndte at checke op på en eventuel tur til Uruguay. Planlægger foreløbig at tage tilbage til Buenos Aires på mandag den 12 februar og kunne så eventuelt sejle til Montevideo tirsdag (det tager ca 4½ time med den normale færge, der koster det halve af flyvebåds-forbindelsen, som til gengæld kun bruger to timer). Så er der plads til tre nætter i Montevideo hvor det tilsyneladende er muligt at finde et centralt beliggende acceptabelt hotel til ca 400 kroner per nat. Så kan vi komme tilbage til Buenos Aires den 16. februar, med rigelig luft til fejringen af Felipes fødselsdag den 18. februar. Så vi begynder at kunne se enden på vores odysseé.

Lørdag den 10. februar

Endnu en stille og rolig formiddag her i de landlige omgivelser. Sidst på formiddagen endnu en tur til Sierra de los Padre, hvor vi gik en tur på halvanden times tid. Derefter spiste vi pizza (super god, ultra tynd og sprød) sammen med Christian og Adriana. Inden sidstnævnte skulle tilbage og passe butikken efter frokost. På vej tilbage købte vi ind til en gang caponata, så efter vi havde fået en på langs, gik vi i gang med at lave den, så den er klar til i morgen; egentlig var den klar til aften, men vi synes den er bedst dagen efter, når den har sat sig lidt. Om aftenen tur til et 'cervezeria': 'Seymour'. Det bliver drevet af en familie der oprindeligt stammede fra England. De brygger en superfin

ale. Den årlige produktion er kun på 12.000 liter, hvilket svarer til godt 230 l liter om ugen; så det er da mikro-bryggeri så det vil noget. På vejen ud til bryggeriet kom vi i øvrigt forbi en lille lokal produktion af Chorizo pølser. Det er sjovt at se, at vi er i et område, hvor små lokale, familiedrevne produktioner af øl, pølser, brød, dulce (marmelade mm), tilsyneladende kan underholde en hel familie. Her var stof til adskillige romantiske fjernsynsudsendelser om livet på landet, som det rent faktisk udspiller sig her.

Der stødte endnu flere Voullioz'er til: Vi har foreløbig mødt Pio den yngste, der bor i Buenos Aires og studerer 3D design. Benjamin, der bor i Mar del Plata, er selvstændig forhandler af familiens produkter i en lille forretning i Sierra de los Padres. Gerado som bor hjemme, er træner, gymnastiklærer i et fitnesscenter samt rugby coach i den lokale klub. Juan P med sin veninde Guillermina, deres hund Kallita, fra San Carlos de Bolivar (små 200 km SV for BA) stødte til os på bryggeriet og fulgte med os hjem. Datteren Catalina har vi ikke har set endnu, hun er i Arenas Vertes (syd for Mar del Plata) til Carneval, men som skulle komme i morgen. Sidst på aftenen endnu en 'visning' af Super-classico og var først i seng godt efter midnat.

Søndag 11. februar

Blev kaldt til live af Sten klokken ni. Familien var selvfølgelig allerede i gang (vi er jo på landet og her er der ikke forskel på søn-, hellig- og hverdage). Cristian havde lavet rødgrød og Adriana 'brændt' mandler. Også vi er nok også ved at være 'brændt ud'. Indrømmet: vores fysik er nok ikke helt hvad den har været, og nu efter en måneds rejse med et relativt tæt program og på det tredje familiebesøg, begynder det at sætte nogle spor. Tempo, livsstil og især døgnrytmer har været forskellige de steder vi har været; hér står man op før fanden får sko på og hos Silvana i Buenos Aires aldrig før klokken ti om formiddagen. Så er der også lige det der med at 'være på' (på spansk) hele tiden: det kræver også en del; for ordet der skal bruges, ligger ikke altid lige for - og så skal tingene omformuleres (for slet ikke at sige, at det ind i mellem blot skal acceptere at der er ting jeg ikke forstår). Men det går da, og ind imellem hænger et nyt da ord fast.

I dag blæser det i træ- og gulerods-toppene og det ligner en meget almindelig dansk sommer. Temperaturen er nok nede under 20 grader, og vi har netop haft en ordentlig byge (med hagl), men det er fint nok, for det giver mulighed for lidt kontorarbejde.

Og så lige efter en hedebølge blev det køligere og selv en haglbyge blev vi 'begavet' med

Juan P, Guillermina og Sten tog til slagteren for at købe kød til aftenens parilla. De kom tilbage med otte kilo kød. Det var nok til de tolv mande der kom til aften. Juan P der godt nok startede grillen, blev dårlig og måtte lægge sig, han mente at nogle af de tørrede svampe han havde spist, måske havde været lidt dårlige. På trods af det, blev hyggeligt.

Okseribben, 'bife de chorizo' og chorizo pølser i rigelige mængder. Det er hovedingredienserne i en rigtig argentinsk Parilla (grillaften)

Der Der var 'ko-revelsesben' og chorizo i rå mængder og dertil vin i røde farver. Da vi lige skulle sikre os hvad tid, vi skulle op og kontrollerede billetterne, opdagede vi at vi ikke havde været opmærksom på am og pm! Så vi havde bestilt billetter til 00:05 (altså her i nat!). Vi tog en dyb indånding og tog en heroisk beslutning: rev billetterne i stykker, aftalte med hinanden at tage til busstationen i god tid og havde derefter fantastisk aften!

Mandag 12. februar

Da vi først skulle af sted mod Buenos Aires op ad formiddagen, brugte vi tiden til at købe billetter til turen til Montevideo. Det lykkedes at købe billetter og vi kom af sted til busstationen i god tid. I mine øjne lignede busstationen rent kaos, men der var mening med kaos'et.

Heldigvis forlod Christian og Catalina os ikke før vi sad i bussen, så der blev taget hånd om os. Vores problem var at der er seks til otte selskaber, der har busser der kører til Buenos Aires, og billetterne skal købes hos det selskab man skal køre med. På forhånd havde vi lavet en liste med tiderne og selskabet der kørte, så vi startede fra en ende af: de der kørte først havde ikke plads, med det selskab der kørte tyve minutter senere havde. Så var det på plads! Nå, så skulle vi have nogle kontanter... der var ikke penge i automaten... eller den virkede ikke. Vi var ikke de eneste, der gik forgæves.

Bankarbejderne strejkede vist.

Det blev en meget varm tur til Buenos Aires, for AirCon'en i bussen virkede ikke. Det er første gang vi har haft en ubehagelig oplevelse i argentinske busser. Da vi landede på Retiro fandt vi linje ni og kom til Silvana på Patagones i god ro og orden. Lidt senere kom Silvana fra Uruguay. Hvor hun havde været over week-enden med Ricardo, Virginia, Fernando og Maria Martha. Om aftenen spiste vi pizza hjemme med Marina Lila og Silvana.

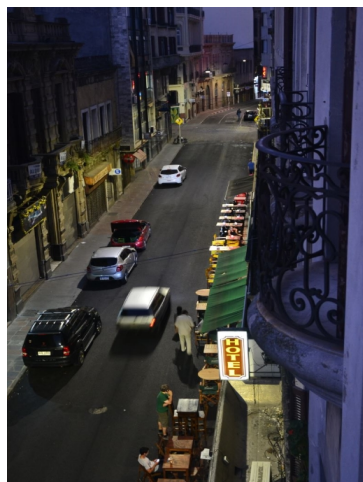
Tirsdag 13. februar

Stod sent op og fik lov at låne Silvanas vaskemaskine, så der blev vasket. Sten kontaktede Ricardo og vi aftalte at mødes i den lejlighed han og Virginia låner af Vivianna (Oscars første kone, Silvana er Oscars tredje kone). Viviana lejer ofte lejligheden ud da hun selv bor i Austin, Texas. Snakede om alt også deres eventuelle besøg i Palermo til april. Ved ottetiden gik vi på en restaurant hvor de har specialiseret sig i variationer af Patas Fritas. Hyggeligt at se dem igen.

Onsdag 14. februar

Op klokken halv ni, frugt-yogurt-müsli-morgenmad og så bus linie 28 mod Colonia Express' terminal. Det gik fint, selv om det så lidt uoverskueligt på kortet. Da vi skal til udlandet skulle

paskontrollen mellem landene håndteres i Buenos Aires, hvorfor der var mødetid 90 minutter før afgang. Derefter var der halvanden times sejlads til Colonia. Herefter bus til Montevideo og taxa til Hotel Splendido.

Udsigten 'by night' fra vores balkon på Hotel Splendido (Havudsigten er til den anden side og i dagslys)

Værelset har faktisk balkon og havudsigt: mellem husene og ned ad en gade kan vi til og med skimte havet. Var lidt overaskede over, at her ikke var morgenmad og at vi skulle dele badet med andre; men vi har nok ikke været opmærksomme nok da vi bestilte. Og til US\$35/nat (210 kr/nat) lige i centrum kan vi sagtens 'leve' med det. Fandt en cafe til en hurtig øl og lidt mad. To flade pensionister smed sig på køjen og pustede ud inden vi senere gik ud for at spise aftensmad.

Torsdag 15. februar

Havde tjekket at man også her i byen kan komme på en gratis guidet tur. Mødte op på Plaza Independencia klokken halv elleve og fik en tre-timers tur rundt i det centrale Montevideo. Det var en lille gruppe på seks og det var rigtig hyggeligt. Det var ret pudsigt at høre guiden hele tiden sammenligne Uruguay med Argentina. Især fordi Uruguay er så lille og Argentina så kæmpestort. Egentlig var det sjovest at forstå, at Montevideo og Buenos Aires har så meget til fælles, da de begge er fortidige havneområder, og det der i sin tid har udviklet disse områder er havnearbejdernes kultur. Det var også klart, at guiden var uendelig stolt over den liberale politik og holdning til mange samfundsforhold, der er her i landet. Kirkens

adskillelse fra staten (i 1917), kvinders ret til skilsmisse siden da, retten til abort, 'same sex marriages', legaliseret cannabis og det rigeste land i Sydamerika per capita. Efter at Sten har checket op på lidt facts (ved godt at det ikke er moderne) ved vi at GINI koefficienterne (altså et udtryk for økonomiske forskelle i et land) er: Argentina (46) og Uruguay (45) og altså til at overse. Chile derimod har dog væsentlig større indkomstforskelle (52) og til sammenligning har Danmark (25), Italien (32), United Kingdom (34) og USA (45); alle tal fra 2009/10 hentet i CIA World Fact Handbook.

Også Uruguay har en rytterstatue af den lokale friheds-helt, som i dette tilfælde hedder José Gervasio Artigas (1764-1850)

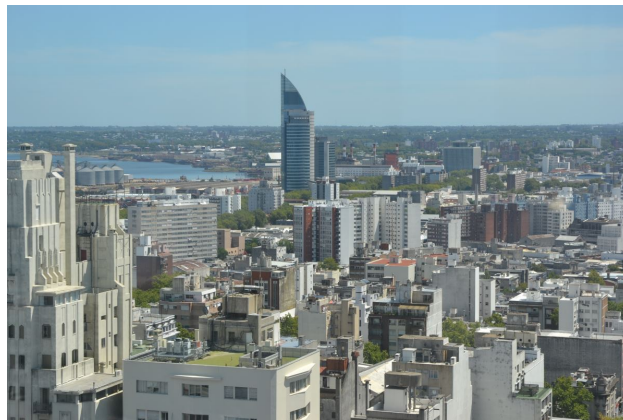
Turen endte ved det gamle kødmarked, som nu er et meget mondænt spisested, med masser af forskellige restauranter. Fandt dog et mere beskedent sted for en gang hvidløgsrejer og en bøf. Hvidløgsrejerne var rigtig gode, det var bøffen for så vidt også, men det er vi efterhånden vandt til. Så var pensionisterne flade igen! og turen gik mod hotellet for en siesta.

En af pigerne i hotellets reception havde anbefalet en restaurant i nærheden: Jacinta, som skulle være god men heller ikke helt billig. Begge dele var rigtigt, jeg fik det lækreste svinekød(!) og vi delte en dejlig lokal Pinot Noir, så har vi også prøvet det: en Pinot Noir fra Uruguay og slet ikke dårlig.

Fredag den 16. februar

Det blev til en slapper-dag i Montevideo, hvor vi mestendels dyrkede vores yndlingsbeskæftigelse: people watching. Det kan godt være, at de drikker meget maté i Argentina, men det er intet- absolut intet mod

det der drikkes i Uruguay! Det er meget få mennesker her, der ikke har en termoflaske under armen og en maté i hånden. De har udviklet det til en kunst at have den på sig, så man kan se dem cykle med udstyret eller gå og bruge deres mobiltelefon samtidigt... fantastisk!

Udsigten fra toppen af 'Intendencia' (Montevideos rådhus) er bare helt fantastisk alle 360° rundt

Formiddagen brugte vi til at tage elevatoren helt op i toppen af byens rådhus La Intendencia, hvorfra der er en meget flot udsigt over byen og bugten. Eftermiddagen brugte vi til at gå en tur langs den del af langs Ramblaen der ligger i byen. De hvidløgsrejer vi havde fået i torsdags kaldte på en gentagelse, så vi tog tilbage dertil for at spise til aften.

Lørdag den 17. februar

Rejsedag, som egentlig gik stille og roligt. Kom af sted i en taxa fra hotellet til rutebilstationen 'Tres Cruces', hvor vi var i god tid. Fandt i god ro og orden vores bus og kom til Colonia. Her var dog lettere forvirring, da det ikke umiddelbart fremgik, hvilken af de tre både, der skulle afgå mod Buenos Aires vi skulle med. Nå, det løste sig, som det jo normalt gør, men dog ikke uden lettere frustration hos os. Vi, især Sten, kan altså godt lide at der er check på alting. Var ikke helt flade da vi landede i Buenos Aires og vandrede de fem blokke, der var fra fæргеlejet op til bus linje 28 som kørte os hjem. Vi pustede lidt ud og gik over til Pizzeriaet, som også laver nogle dejlige empenadas og spiste lidt inden vi faldt omkring på køjen.

Søndag den 18. februar

I dag skulle vi så til Filipens fødselsdag. Han og

hans kæreste Natalia bor i Tigre-deltaet. Egentlig troede jeg, at hippierne enten var gået på pension eller af andre grunde var blevet assimileres i det øvrige samfund. Det er de ikke, de lever i bedste velgående herude i Tigre-deltaet. Vejene herude er vandveje. Derfor er der kun et transportmiddel her: både! Men først skal man jo ud til der hvor bådene starter. Silvana kørte og vi tog på vejen ind forbi Ricardo og Virginia og samlede dem op ved halv ni-tiden. Derefter gik det nordpå mod floden, en tur på en god time. Så havde vi god tid til færgen gik halv elleve. Ved båden mødte Fernando og hans veninde Silvia, hendes datter og Fernandos to drenge Frederico 32 år og Guido 11 år (det er så også med to forskellige mødre).

Fremme ved målet, hvor Felipe (sammen med en af tre hunde) står klar på broen for at byde os velkommen

Kom om bord på færgen, og så gik det ellers op ad floden en en vis fart. Først af hovedfloden Rio Lujan og så til højre ad Arroya Garaguata. Efter næsten halvanden time var vi fremme og Felipe stod på en bro for at tage i mod os. Ikke på sin egen bro, for den ikke helt færdigbygget endnu, og der er ikke vand nok, men på naboens bro.

Her uden for lands lov og ret har Felipe og Natalia bygget sig et hus, helt fra grunden... det vil sige, de skulle lige rydde grunden inden de kunne bygge. Her var oprindeligt helt tilgroet! Her bor de så med deres tre hunde og en kat. Arroya Garaguata ligner den grågrumsede Limpoppo-flod (men er altså en del af Rio Parana flodens delta), gav ikke umiddelbart mig lyst til at hoppe i. Men efter to-tre minutter var jeg sveddryppende og overgav mig og hoppede i, ligesom alle de andre. Efter at have badet i floden, spurgte jeg til, hvordan man klarede sig

med vand herude. Det er nemt nok: alt drikkevand skal bringes herud med båd! Natalia, der er jurist, arbejder tre dage om ugen ”på fastlandet” så hun bringer vand med herud, hver gang hun er i byen. Og elektricitetsforsyningen? Joeh... her er strøm herude ... Felipe har da koblet sig på en ledning der løb lige bag ved huset!

Selv om det måske ikke umiddelbart så indbydende ud nød vi nu meget vores badetur i den mudrede flod (men det var nu rart at kunne tage et brusebad da vi kom tilbage til BA

Efter en times tid var vi tilstrækkeligt afkølede og var klar til Filipes og Natalias hjemmelavede empenadas. Vi var faktisk et større selskab for ud over os der var kommet med båden var Natalias mor Rose her også.

Nathalia og Felipes hjemmebagte og superlækre empanadas

Båden der skulle have os med tilbage til civilisationen skulle komme forbi ved sekstiden, så vi gjorde os klar og flyttede ned til broen ved halv sekstiden. Man flyttede ned med stole, koldt vand, maté og meget mere, for man vidste jo at båden ikke kom præcist! ALLE lod som om, at de var meget tålmodige, men var dog synlig lettede, da båden endelig kom kvart over

syv. Vores tålmodig kom på en yderligere prøve: Det var blevet lavvande, og selv om det var en betydelig mindre båd der skulle sejle os ned ad floden, så skulle der ledes grundigt efter det dybe vand! Det gik meget langsomt ned af Arroya Garaguata, det meste af tiden med blot tre knob. Den store udfordring, kom så, når der skulle flere passagerer ombord, for så skulle vi jo indtil bredden! Et sted opgav kaptajnen og bad de der stod og ventede om at finde anden transport (dvs. en mindre båd) til et sted længere nede af floden. Det gjorde de så, og kom da også med. Efter to timere sejlads var vi tæt på Rio Lujan og farten kunne sættes op til seks knob. Passagererne brød ud i klapsalver. Så kom den næste udfordring: den sidste strækning op til kajpladsen var præget af meget grimme krydssøer på grund af stejle kajer og reflekterende sø fra utallige hurtigtgående motorbåde, og så var det blevet mørkt.... det var faktisk slet ikke sjovt! Især fordi nogen havde noteret sig, at båden var godkendt til 18 passagerer og vi var mindst 50 om bord. Tror søfartsstyrelsen havde givet en påtegning. Silvana var helt færdig da vi kom hjem til Patagones, og det var vi faktisk også, det havde været en dejlig lang dag, så nu skulle vi bare ned på det gode pizzeria og have en Caprisiosa og noget rødvin. Derefter faldt vi i søvn, næsten før vi var tilbage på køjen.

Mandag den 19. februar

Vågnede ved femtiden af et vældigt regnskyl, åbnede døren ud til patioen og nød den kølige luft. Faldt dog hurtigt i søvn igen og vågnede igen ved ti-tiden. Stod op og Sten hentede noget kaffe og nogle croissanter. I dag er dedikeret pakke- og kontordag. Dagbogen skulle opdateres og vi skulle tjekkes ind og have printet vores boarding-pas. Nu har vi levet næsten syv uger i vores rygsække, vores oplevelsestærskel nået og vores sproghjerne er ved at være brugt op, så egentlig tror jeg at vi glæder os til at komme hjem.

Afslutningsmiddag på Parilla på en restaurant i nærheden med Silvana, Marina Lila, Ricardo og Virginia. Dejlig mad med vin til os alle og en slutpris på kun \$3300 (eller kun godt 1000Dkr) for seks voksne mennesker; det kan jo ikke siges at være skræmmende.

Tirsdag-Onsdag den 20-21. februar

Marina Lila kom for at sige farvel og hjælpe os på vej. Spiste et par empenadas og drak en øl med hende. En dejlig pige som vi håber at se igen inden alt for længe. Taxa til lufthavnen og start på en lang hjemrejse. Først godt 12 timer til Amsterdam; så fem timers ventetid og de sidste halvanden times flyvetur til København. Og så endelig 32 timer efter vores afrejse fra Patagones 2819 (Silvanas adresse) var vi så tilbage på Grenågade 5 efter en fantastisk rejse med utrolige oplevelser.